

Visions d'una polèmica

Jaume Bosch, vicepresident d'ICV i diputat al Parlament català

Dues opinions sobre la crisi: la primera, el terrible error de Carod, que no ha estat conscient de la seva nova condició de conseller en cap; algú s'imagina Pujol o Ibarretxe fent el mateix? ETA no decidirà una treva perquè Carod li ho demani i, en canvi, la seva actuació ha provocat la seva sortida del Govern i ens ho posa més difícil als que creiem en el diàleg. Segona conclusió, prou coneguda: el PP no te escrúpols i són els seus dirigents els qui utilitzen el terrorisme en clau partidista. Cal exigir responsabilitats davant la manipulació que fa el PP de tota la maquinària de l'estat i no oblidar que el seu objectiu és provocar la ruptura del pacte tripartit. Ara cal que es governi de veritat, que es faciliti la comoditat d'ERC en el Consell Executiu i que es comencin a aplicar les mesures de canvi que han il·lusionat tanta gent.

Muriel Casals, economista i vicerectora de Relacions Exteriors de la UAB

Em sap greu que Carod-Rovira ja no sigui conseller en cap. Penso que la pèrdua és exagerada en relació a la causa. El que ha passat és que Carod-Rovira no ha respectat les regles del joc. En un govern que ell ha contribuït a formar, superant moltes dificultats i que té com a objectiu important la cohesió, és una llàstima que no hagi tingut en compte que un error provocaria les reaccions interessades que

hem vist. D'altra banda valoro la serenitat de la resposta de Maragall, la necessitat per treballar i no sucumbir davant de les indignacions que en massa casos em semblen indignes. Espero que tots ens posem a treballar i el Govern a governar.

Manuel S. Jardí, periodista

La ingenuïtat –a quin preu!– d'en Carod torna a mostrar les deficiències a l'engrenatge del tripartit. Un Govern al qual no li han atorgat cent dies, ni cent minuts, de confiança. Carod al Congrés presenta diversos avantatges: serà un maldecap per a l'Espanya caïnt, un referent del catalanisme i, alhora, accentuarà el declivi de CiU. Maragall té dos problemes: mantenir l'equilibri al si del Govern i la relació amb un partit, el PSOE, que no ha entès res. Zapatero, l'alternativa frustrada a l'integrisme d'Aznar, és ostatge dels Bono, Ibarra i companyia. El PP s'hi manté com a rei del joc brut: o què és l'espionatge a Carod i l'obsce-na administració mediàtica de la trobada amb ETA? Per què el Govern d'Aznar no va detenir els etarres? Van seguir Carod, i els altres no? Per què es demana comptes a l'esquerra i no dimiteixen els Piqué d'Ercros, Fabra, l'alcalde violador, Zaplana, Matas...?

Ramon Lapiedra, exrector de la UV

L'entrevista de Carod amb ETA ha estat, no cal dir-ho, un error greu atès que en el moment de l'entrevis-

La polèmica generada a partir de la trobada entre el fins ara conseller en cap del Govern de la Generalitat de Catalunya i alguns membres d'ETA és analitzada per nou persones d'arreu dels Països Catalans, d'ideologies i àmbits ben dispars.

ta no era únicament el líder d'ERC, sinó el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya. A partir d'ací, però, la manipulació electoralista que n'ha fet el PP és absolutament inadmissible: com si tots els altres partits ni hagueren parlat amb l'organització terrorista en el passat ni pogueren arribar a parlar-hi en el futur! La qüestió no és no parlar amb ETA: la qüestió és parlar-hi en el moment oportú en nom de qui pertoque i amb l'objectiu clar d'aconseguir la fi del terrorisme. En democràcia, ser independentista no pot justificar mai l'assassinat, l'extorsió ni l'amenaça, però el fet que uns terroristes facen tot això tampoc no ha de servir per a dimonitzar l'independentisme pacífic.

Biel Mesquida, poeta

El fet em resulta incompreensible. Un fet cec. Sense explicació. D'una irresponsabilitat sorpresiva. Estic totalment a favor del diàleg amb

ETA per resoldre el problema. Però no puc entendre l'actitud de qui era conseller en cap, i president en funcions, de la Generalitat. Estic desolat. I ara què? Doncs per una banda és evident que l'afet és l'excusa per la revifalla dels sectors i les forces reaccionàries que, en plena campanya, aprofiten per intensificar l'ofensiva contra les singularitats, el fet nacional i la llibertat. El que veig és una pujada del neofeixisme, de l'antinacionalisme, dels qui només defensen la unitat espanyola per damunt de tot. Ja es veu aquests dies. Per altra banda, i a pesar de la desolació que m'aclapara, no queda més que reaccionar. Tots aquells que defensem les llibertats, el dret a la diferència, el fet nacional... ens hem de refer, rearmar-nos i lluitar contra la intoxicació que se'ns ve a sobre. No ens podem quedar callats. Hem de cercar antídots contra tant de verí com s'està amollant.

Jordi Porta, president d'Òmnium Cultural

Com a president d'Òmnium no puc entrar a valorar políticament la decisió de

Carod-Rovira d'entrevistar-se amb ETA. Tot i això, cal dir que el diàleg s'ha demostrat en molts moments com l'única eina eficaç

per resoldre conflictes –com a Irlanda del Nord– que es trobaven en un carreró sense sortida i és un error criminalitzar l'ús de la paraula.

De tota la polèmica desfermada em queden tres grans dubtes: si es coneixia la reunió des del 4 de gener, per què la notícia no es va publicar fins el 26, dia en què se celebrava a Madrid un congrés de l'Associació de Víctimes del Terrorisme?; sembla sorprenent que l'Abc titulés que Carod havia negociat una suposada treva d'ETA a canvi d'un reconeixement a l'autodeterminació quan aquesta reivindicació l'ha assumida sempre ERC; i és xocant que Aznar exigeixi a Carod que faciliti dades sobre la trobada a la policia. Segons el que s'ha publicat, els serveis espanyols d'intel·ligència tenien la cita controlada, però per què no es va procedir a detenir la cúpula d'ETA?

Isabel-Clara Simó, escriptora

Assistim a un llinxament polític per part de les forces espanyolistes, que no han acceptat des del primer moment el Govern tripartit. Altrament, el Govern

d'Aznar ha estat buscant desesperadament alguna excusa per criminalitzar el nacionalisme català. Fins ara no ho han aconseguit, i per això s'han agafat a una anècdota d'un acte precipitat de Carod-Rovira que en absolut significa cap acte moralment negatiu ni políticament negatiu. Tots els governs del món han dialogat en secret o en públic (el mateix Govern d'Aznar) amb bandes terroristes. La hipocresia a què assistim és pur oportunisme electoralista. Tanmateix, m'ha decebut la pusil·lanimitat de Zapatero i la feblesa de Maragall.

Marçal Sintès, periodista

La marea política i mediàtica generada per l'entrevista (benintencionada però absolutament temerària) de Carod-Rovira amb la cúpula d'ETA

ha servit, al cap i a la fi, per evidenciar de forma absolutament diàfana el lligam umbilical que uneix el PSC i el PSOE. Només en virtut d'aquesta relació, mescla de solidaritat i subordinació, s'explica que els problemes electorals del partit liderat per Rodríguez Zapatero acabin trasbalsant el Govern de Catalunya. No cal dir que si els socialistes catalans fossin una formació independent, tal i com solen proclamar, l'escàndol alimentat pel PP i la seva Brunete mediàtica no hagués tingut les greus conseqüències que ha tingut. Entre d'altres coses, perquè el diàleg amb ETA no genera en la societat catalana el rebuig que sembla que pot provocar en altres territoris.

Antoni Vives, director de la Fundació Ramon Trias Fargas

Un cop passats els esdeveniments que s'expliquen per ells mateixos, sento una gran decepció pels fets i tristor per la solució. Ara és el moment de tenir

sentit d'estat de debò, integral i estratègic, i de mantenir el nom del país a casa i a l'estranger. Cal recuperar el sentit patriòtic i posar les coses al seu lloc donant a la nació la importància que se li ha de donar. Catalunya és un subjecte polític i no un objecte. Fora del marc personal, del respecte que em mereix i de l'estima, en Carod-Rovira ha estat víctima d'una gran ingenuïtat i ha rebut la pressió i l'escarni de l'estat espanyol –oposició i Govern– que els catalans que fan política en aquest pla reben.

Taïs Dalmau